

[Stats- og udenrigsministeren.]

anstaltninger imod disse. Det lykkedes at få visse foranstaltninger gennemført i 1954 og at få videregående foranstaltninger gennemført i foråret 1955. Jeg kan ikke påstå, at nogen af disse foranstaltninger kan påhæftes en — skal vi sige ideologisk etikette. Det vil ikke være gøriligt at hæfte etiketten konservatisme, socialliberalisme, liberalisme eller socialisme på disse foranstaltninger. Det var en hårdhændet nødvendighed, vi stod over for. Det, vi gennemførte, har hjulpet.

Det er den ene kendsgerning. Den anden kendsgerning er, at de to partier, som i dag over for medlemmerne i denne sal, over for hele offentligheden angriber regeringen, har i den forløbne tid opstillet alle mulige konstruktioner for at bevise, at vi stod lige foran ragnarok, at alt var ved at gå i stykker. Men de to partier var ikke hjemme, den dag man spurgte dem, om de ville være med i et praktisk arbejde for at klare vanskelighederne. Da ville de to partier have valgt; det har de villet i hele den periode, denne regering har siddet. Og der er ikke for mig i den henseende noget urimeligt i, at det radikale venstre medvirkede sammen med regeringen til en løsning af de foreliggende opgaver. Om man så kan kalde det en støtte til regeringen — det kan man more sig med, hvis man har lyst til det, men om det var det, der var afgørende, ved jeg ikke. Men jeg ved i hvert fald, at det eneste parti, der sammen med socialdemokratiet erklærede sig arbejdsvilligt, da arbejdsvanskelighederne meldte sig, var det radikale venstre, mens de to hovedkritikere, der har optrådt i dag, det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller, ikke var hjemme.

Nu var det ærede medlem hr. Aksel Møller bogstavelig talt ikke hjemme på grund af den orlov, han havde på det tidspunkt. Da han kom hjem, skete der i nogen grad et omsving hos det konservative folkeparti, idet han medvirkede til at finde en løsning ikke mindst med hensyn til byggestøtteleven. Men jeg synes jo nok, at det over for offentligheden må være af interesse at minde om, midt i alle de store, krigerske ord og alle de hårde vendinger mod regerin-

gen, at disse to partier stort set, da det kneb for landets økonomi, da de vidste, at noget skulle gennemføres, at foranstaltninger skulle vedtages, uanset om denne regering blev eller en anden kom, holdt sig pænt i baggrunden og lod andre om at trække i arbejdstøjet og gøre den dagens gerning, som skulle gøres.

Jeg har ikke bedt det ærede medlem hr. Erik Eriksen om råd mod kreditstramningen, som han sagde i sin replik. Nej, det har jeg ikke. Jeg har sagt til det ærede medlem, og det skal jeg gerne gentage — det får jo karakter af et citat — at når det ærede medlem nu så kraftigt angriber kreditstramningen, må det være berettiget at spørge, hvilke midler han selv ville have taget i anvendelse for at gøre den overflødig, eller hvilke midler han i dag ville anvende. Hvad har det ærede medlem gjort? Nøjagtig det samme som på alle områder: ingenting. Venstre står i dag uden at have tilkendegivet en praktisk politik på noget område, det er jo sandheden.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller har peget på en række punkter, og jeg har i min første bemærkning sagt, at det forekommer mig, at der i det ærede medlems tanker er ting, som alle må kunne enes om, investeringsfonds o. lign., for at sikre en lettelse af produktionen; også på beskatningsområdet er der ting, vi kan og bør tale om i den kommende tid. Men det ærede medlem hr. Erik Eriksen mener, at han kan klare sig med at henvise til, at jeg i min mangel på fornemmelse af, hvad vi kan gøre, ikke skal komme og bede ham om råd om, hvad vi bør gøre mod kreditstramningen. Det kunne jo være, at vælgerne, også hans egne vælgere, var interesseret i at få at vide, hvad det er, venstre vil og vil sætte ind i stedet, men indtil nu har det ærede medlem holdt sig beskedent i baggrunden.

Jeg har sagt over for det ærede medlems påstand om, at vi ikke har vist nogen som helst forståelse for andres synspunkter, at det ikke passede, og det giver sig selv deraf, at vi nu i tre år som mindretalsregering har måttet virke i et folketing, hvor vi kun har 74 mandater af de 179. Hvordan kan man påstå, at en regering med 74 mandater ikke viser lydørhed over for andres synspunk-